

Bűnbánati istentisztelet – 2023. február 21.

Köszöntés: A mi bűnbánati istentiszteletünk megáldása és megszentelése jöjjön a mi Urunktól Istenünktől, Aki a szívek és a vesék vizsgálója, a mi Urunk Jézus Krisztustól, Aki életét adta értünk, és a Szentlélek Úr Istentől, Aki lelkünk Megszentelője. Ámen.

Fennálló ének: 179. dicséret: „A bűnből hozzád sietek...”

Fő ének: 19. zsoltár 1-5. versei: „Az egek beszélnek...”

Előfohász: „Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr a pusztában negyven éven át, hogy megsanyargatva és próbára téve téged megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem? [...] Így adta tudtadra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az Úr szájából származik (VMóz 8, 2-3).” Ámen.

Előima: Köszönjük kegyelmes és irgalmas Istenünk az Úr Jézus Krisztusban, hogy mint gyermekeid állhatunk Előtted. Elhittük és elfogadtuk akaratodat, követtünk Téged, elmentünk a világ széléig, hogy hirdessük az örömhírt, amit a szívünkbe ültettél. Ma azért jöttünk a közösségbe, hogy nyilvános bűnvallást tegyünk. Arra kérünk Pásztorunk, hogy járj előttünk, mert mi aggodalmaink, terheink és nyomorúságaink útvesztőiben nem tudjuk mit jelent Hozzád térni. Mindent Tőled nyertünk, de sokszor csak arra tekintünk, amit mi tettünk Érted. Mindent a Te kezedből vetünk, de legtöbbször csak a saját lemondásainkat látjuk magunk előtt. Add, hogy ezekkel a nagy dicsekvésekkel felhagyjunk ebben a bűjtben. Add, hogy ebben a 40 napig tartó időszakban, valóban úgy legyünk Előtted, mint Akik átadjuk mindenünk a Te kezedbe és a Te kezedből vesszük azokat az áldásokat, amiket elkészítettél nekünk. A Te irgalmad Krisztusunk rontsa le minden gondolatunkat, tettünket, szavunkat és mulasztásunkat, hogy lélek és élet legyen ott, ahol eddig halálhörgés és siralom volt. Kegyelmeddel javítsd ki életünk falának réseit, vedd el vétkeinket a Te drága engedelmes szolgálatod által, Krisztus Urunk, hogy minden időben Téged magasztaljunk együtt az angyali karral. Ámen.

Textus: Lukács evangéliuma 18. rész 28-30.versei

„Ekkor így szólt Péter: Íme, mi otthagytunk mindent, és követtünk téged. Ő pedig ezt mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki elhagyta házat vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, az a sokszorosát kapja vissza már ebben a világban, a jövőendő világban pedig az örök életet.”

Bűnbánatot tartó Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Amire Isten képes, arra az ember sohasem lesz kész. Isten hatalma és ereje, amit az üdvösség kimunkálásért végzett, nem mérhető mértékkel, mert az Úr kegyelmét nem mérni kell, hanem ingyen elfogadni. Egy olyan időszak áll előttünk, amelyikben mélyebben Isten irgalmas cselekedetére figyelve, felismerhetjük bűneink súlyát és vehetjük az Ő kezéből azokat az áldásokat, amelyek bennünket az életre visznek. Jézus az üdvösség kérdésében, miután a gazdag ifjú szomorúan elballag, egy közmondással zár: *„Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges (Lk 18,27).”* Péter pedig a tanítványok nevében nem tudja megállni, hogy ne szóljon. Neki mondani kell valamit, és az ő mondanivalója nagyon mély. Íme, mi otthagytunk mindent. A halászhajó és háló, ott maradt, ahonnan elhívtál. A vámszedő asztal ott maradt, ahonnan felállítottál. Mindenünk, ami volt ott maradt. A tanítvány ugyanis nem egyetemi hallgató, és nem hallgatói jogviszonya van. A tanítvány Jézussal jár-kel. A tanítvány mindent felvállal. Nemcsak a tananyagra figyel, és majd abból on-line úton levizsgázik, hanem a tanító minden életkörülményében osztozik. Mi elhagytuk vagyonunkat, mi otthagytunk mindent. Mi éppen azt tettük, amit Te a gazdag ifjú életében egy fogyatkozásként jelöltél meg: *„Amikor Jézus ezt hallotta, így szólt hozzá: Még egy fogyatkozásod van: add el minden vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben, azután jöjj, és kövess engem (Lk 18,22)!”* Lukács evangélista éppen ezt emeli ki Péter által, mi a vagyont otthagytuk, elhagytuk, ami nekünk járt, azt felcseréltük a tanítványsággal. Drága Testvérek! Lemondani a földi javakról, lemondani a földi javak birtoklásáról. Lemondani arról, hogy már pedig nekem ez kell. Lemondani arról, hogy én ezért harcolni fogok. Lukács nem beszél arról, amiről Márk, hogy íme mi mindent elhagytunk, nem a mindenről beszélteti Pétert, hanem a markában tartott vagyonról, értékről értekezik. A földit elhagyni. A földet elhagyni. Péter a ragaszkodásról szól. Az emberi makacs és

görcsös „akarom“-ról, amiben benne van az utolsó tányérig minden. Hányszor csak ennyi kell az ember boldogságához. Hányszor csak ennyi kell, még a keresztyéneknek is. Kell, mert akarom. Legyen meg az én birodalmam, ahová bebetonozom magam. Legyen meg az én kis kuckóm, ahová befészkelhetem magam, és onnan senki sem tud engem eltávolítani. Lukács még egy helyen említi ezt a ragaszkodást a földiekhez, de teljesen más értelmében: *„A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából semmit a magáénak, hanem mindenük közös volt (ApCsel 4,32).“*

Lukácsnak nagyon fontos a tárgyi dolgok mögött, az emberi ragaszkodás mögött, mindennek a végcélja Krisztus közössége legyen. Amikor a mában a „volt“-ról, a múltból beszélünk, amikor valamivel rendelkezünk, akkor el tudjuk-e mondani, hogy a közösségért lemondunk. Mások szükségéért váltunk, megvállunk mindentől, ami a miénk, vagy biztos, ami biztos, Ananiás és Szafira módjára valamit odaadunk, valamit pedig megtartunk, mert hát senki sem tudja, hogy mit hoz a holnap. Mit hoz a holnap? Az már Jézus válaszában van beleépítve. Mindenkinek mást. Az attól függ, hogy mit vagyunk képesek odaáldozni Jézusért és az evangéliumért. Jézus tudja, hogy a tanítványok életében nem a vagyon a hangsúlyos, hanem le kell hámozni minden családi köteléket. Meg kell szakítani minden családi szállat. Kezdve a feleségtől, a szülőkön keresztül, egészen a testvéri kapcsolatokig. Mindent fel kell számolni. Ezek radikális lépések és kérések, de ezek nélkül Lambaréban nem épült volna fel a kórház és az iskola, ahol Albert Sweitzer tevékenykedett. Ezek radikális lépések és kérések, de ezek nélkül Molnár Mária sohasem jutott volna el egészen a Csendes Óceán csücskéjéig, hogy ott hirdesse Pitilu népének az evangéliumot. Jézusért és az evangéliumért, te mire vagy képes? Fel tudod számolni Jézusért és az evangéliumért családi szállaidat is, még a legközelebbieket is? Isten országának a hirdetéséért szigorú böjtöt kell tartani. Húshagyó kedd van a mi naptárunk szerint, de Jézus azt mondja nem a húsról, hanem szeretteidről, húsvér emberekről kell lemondanod

érte. A keresztyén misszionárius nem tétoázik, nem hezitál, nem válogat, nem gondolkodik, hanem cselekszik. Radikális, de igazsággal teli. Sok csomót és sok szállat vág el az az ember, aki Jézus szolgálatába áll. Jézus gordiuszi csomót köt mindannyiunk életébe és megoldja azt. Ugyanis a jutalom nem marad el. A jutalmuk éppen az, ami után a gazdag ifjú úgy vágyakozott. Az örök élet. A holnap, az ígélet. Minden böjtnek meg van a jutalma. Minden lemondásnak megvan az ára, és ezt nem önmagadnak vívtad ki, mert szolgáltál, mert hintetted az Ige magvakat, hanem Jézus vívta ki számodra. A te lemondásod nem mérhető ahhoz, amely által örök életed van. A jutalom, itt és most a gyülekezet, nem a családod. A jutalom, itt és most, az új család, amelyik Krisztushoz jön és Krisztusra épít. A jutalom, itt és most a gyülekezet, ahol megkapod mindazt, ami el kellett hagynod. A jutalom egyszerre az, hogy tehetem. A jutalom egyszerre az, hogy tudom mit tett értem Jézus. A jutalom egyszerre az, hogy élek Őbenne, és Ő él énbenem. A jutalom egyszerre az, hogy szolga vagyok. A jutalom az örök élet. A jutalom végeleáthatatlan cél, amit Jézus vívott ki nekünk saját böjtjével, amikor annak az Ő mennyei Atyjának engedelmeskedett, Akinek minden lehetséges. Jézus szava nem a jövőre vonatkozik, arra is, de nemcsak arra. Már ebben a világban visszakapja mindazt, amit Jézusért és az evangéliumért elhagyott. Ebben a világban, amelyre rányomja bélyegét a bűn és az eljövendő világban, amelyet maga Krisztus hoz el, amikor visszajön. Ebben a világban sokszorosát a gyülekezet áldásaiban, a mindenkor böjtölők áldásaiban, a mindenkor Krisztusra tekintők élete által épül és újul az az ember, akit előbb szerettek és elhívtak a Krisztus vérrel pecsételt szolgálata által, mert Ő él, és Általa mi is élünk, a haláltól nem félünk. Ámen.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért. **Úri ima**

Adakozás: „Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek (IIKor 8, 4).”

Áldás: „Simon Péter így felelt: Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. (Jn 6,68).” Ámen.

Záró ének: 19. zsoltár: 6-7. versei: „Aki szolgál néked...”